

Tavaszi jeladások Pesten és Budán

ESTÉNKÉNT már langyos és puha szelek zörgetik az ablakot a budai hegyek között, a föld feketén és zsírosan tűnik elő a hó maradék maszlai alól s a kertekben korareggel férfiak matlatnak ásóval. A rózsadombi gesztenyefákra megérkeztek a vadgalambok, itt van hát az ideje, hogy a riporter szétnézzen Pesten és Budán s hírt adjon ama jeladásokról, amelyeket a készülődő tavasz küldött előre titokzatos táviróin.

JELENTEM, hogy a Ligetben bizonyos derűs mozgalmasság észlelhető napközben. A Műjég felől még vidám muzsikát lobogtat a szél, de az Uttörő-várra alakuló Vajdahunyad-vára kapujában pirosképű pajtások sutognak a nyári táborozásról, amelynek csodákat ígérő színhelye a Mátra lesz, a Bakony vagy a Balaton. Odaát, az Állatkert mögött az örök vurstliban papírcsákós festő ballag leírva a vállán s festékes bőgrékkel a kezében. Frissítik csinosítják az örömmek ezt a hajlékát tavaszra. A sárkányvasút barlangja néhány helyen beázott a nagy hótól, most vakolják a műsziklákát, szerelik a világítást, a szorgalmas törpesuszterek új lábsziját kapnak s a tündérek meztelenül dideregnek, mert a tündérfátylak nyomásában vannak. A ringliszínél néhány nemes paripa hátáról lekopott a fény, most átlakkozzák a fából faragott táltosokat, olajozzák a rugókat és a tengelyeket, hogy mire megdördül a villanyzongorák hangja, már teljes szépségükben és büszkségükben ringassák a liget híveit. A céllövészetben már kifogástalanul működnek a Kis gejíretek, amelyeken üres tojáshéj táncol majd a honi Tell Vilmosok nagy gyönyörűségére. Csupán a céllövölde gazdája kedvetlen kissé, mert a tavaszi tojáshéj-szükséglet érdekében hetek óta tojástültengés van a családi állapon, hála az olesó tojának. Szerencsésen áttelelt a hullámvasút is, meg a csuszák, a szellemvasút és az elátkozott kastély tájéka is.

A FÖLDALATTI a Dunapartira vágat az utasokkal, ahol már kezdődik az élet. Persze, nem a déli korzó értendő a dunaparti élet alatt, nem is a vastag üvegablák mögött szenvelő, kenyakozó déli naplopók évadja kezdődik itt, hanem a gyermekeké. A pesti Belváros új arculata tisztábban leolvasható ezen a hancurozó, levegőző gyermek-tömegben, mint bármilyen ékesszóló statisztikán. Az álmagat dísznök és a világtájdalmas korzózeladonok egykor rendőri szigorral védett „engedményes” területén úrrá lettek a gyermekek. Hangosak, egészségesek és magabiztosak, ez a nemzedék már nem azért jár a Dunakorzóra, hogy zughan virágot áruljon fillérekért és kéneslappal tarhálja végig a vendégeket.

A magüzetben már megindult a tavaszi forgalom. Az apró rekeszekben és zacskókban a nyári kertek díszei szunnyadnak még, de a melegágyakban már sarjadnak a palánták százai. Budapest virágaborul erre a nyárra, mert a vitaminkertek szép lassan kimennek a divatból s ahol az ostrom után kelkáposzta sátorozott

hatalmas, ezüstös fejével, ott lángpiros muskátkák, kecses petuniák és szerény árvácskák nyílnak már a nyáron. Az új alapokra fektetett kertgazdálkodás ontja a termékeit, a pesti és budai kertek sárgarépa helyett ismét százsorszépét nevelnek. Fogynak a fűmág, mintha ingyen adnák s úgy veszik, mintha a flaszter is füvesítésre várna ezen a tavaszon.

A KÉK DUNA jelenleg szép, puha, iszapsárga színt visel s rég elvitorlázta rajta az utolsó jégtáblák is, mindössze a néhány sírlyartja még a téli frontot s elvéve egy-két vadkacsa tollászkodik a vizen, ezek azonban már délről jönnek, hazafelé tartanak, valamelyik állóvízünk fészkelői felé. A hidak alatt felbukkannak az első, merész és megátalkodott horgászok, akik a maguk szakmai bódulatában lesik az úszót, mikor billenti meg egy koránt megéhezett keszeg. Szót váltani csak a kibicével lehetséges, akik árnyéként ballagnak a horgászok után s a törzsi önértelnek nem minden árnyalata nélkül jelzik, hogy a Hajógvári-sziget alatt már volt „kapás”, azaz pedzette a horgot valamely éhes halacska, de fogás még nem akadt.

BUDÁN persze másfajta jelei vannak a tavaszi üzenetnek. A keltetőben már „göz alatt” állnak a keltetőgépek s a gondosan lámpázott, válogatott fajbaromfiak tojásában érik a kicsibék, kacscák és libák regimentje. Egy kisebb dandár, külön rendelésre, már napvilágot látott s a villanykollós alatt éles csipogással gurulnak ide-oda s megfontoltan csipegetik a köleskását. Néhány hét múlva olyan üzem lesz itt s olyan idám tavaszi szimfóniát csipognak ki ezek az apróságok, mint egy nagy zenekar. A csibék, kacscák és dundi kislibák mellett az idén már lesz rengeteg kényes pulykacsemete is annak öröme, aki szeret vesződni ezzel a piperkőc madárral, továbbá pepita kaptatómős gyöngylyúk apró csemetéi.

Őriznek még Budán az asszonyok egy kedves, falusias hagyományt, a tavaszi meszelés gyönyörűségét, amikor kiszellőzik a lakásból a téli fűtés nehéz illata. Budán ezt nem mésszel eszközlik a szorgalmatos asszonyok, hanem a szép sárgászürke fónust nyújtó budai földdel, amelyet a budai-őrsi dombokból bányásznak ugyan csak szorgalmatos férfiak, aztán ezekre lapátolják és végigkocognak az utcákon.

— Budai fűző, budai fűző hangzik a varázsige, mire kipirult asszonyok és lányok robnognak elő vödörrel s egyéb alkalmas holmikkal, mintha holnapután már húsvét lenne s körműkre égett volna a tavaszi meszelés.

FENN A VÁRBAN, a bástya szélárnyékos oldalán golyóznak a gyerekek. Buksi fejek hajolnak össze a lyuk körül s megfontolt képpel méregetik, araszolják a színes golyók távolságát, valamiféle titkos, gyermeki stratégia elvei szerint, aztán az egyik a körmivel pöccent s a golyó köteleesség-szerűen eltűnik a lyukban. A partnerek felszisszennek, ez volt a nehéz lökés, az öklömmel bajnok most már könnyűszerrel lejarolja a mezőnyt. Mire föláll, zsebe már duzzad is a zsákmánytól s egy Toldi Miklós fel-lépésével ballag a célvonalra, hogy új küzdelembe vesse be színes hadseregét.

ÓBUDA felé ereszkedve alá a Várból, minduntalan kedélyes és csillogó szemű bácsikkal kerül vonalba az ember, akik peckesen emelgetik a görcsös botokat s szemükben bizonyos szektariánus örvendezéssel tartanak kifelé, miközben ilyen mély és titkos értelmű megjegyzéseket váltanak:

— A Mókusnál lefejtették a tavalyi kövidinkát...

Ezek a borítal csendes és mértéketes hívei, akik szívesen nevezik magukat borharapóknak, mert a két-három deci borocskát olyan óvatos kortyokban morzsolják el a szájukban, hogy zamatának egyetlen cseppje sem veszik kárba. Hónuk alatt, papirosba csomagolva az uzonna-vacsora s a belsőzsebben kacéran domborodik a szertartás másik kéléke, a pipa. Követvén a borivás eme avatott művészeit, egy óbudai bormérés söntésében fejezzük be a tavaszeleji örjáratot. Három borharapó bácsika készül a művelőnek, kikészítve a fanyelű bicsakot, a dohányszakmót s a sallangos pipát, no meg a harapnivalót. Az asztalon már ott sárgállik a háromdecis üvegekbe tömörített napsütés a kis poharakkal s az egyik bácsika, a szópészetke zamosújvári sonka mellé adatesz egy köteg gyöngéd-zöld karcsú póré-hagymát. Előrekészítendő a gyomrot az elkövetkező gyönyörűségre, ujjnit töltönek a frissen lefejtelt kövidinkából, megkotyogtatják a nyelvük alatt csettentőnek kettő-háromat az illendőség okából, aztán e szavakkal borítanak szemfedőt a télre:

— Ebben sem tett sok kárt a december, nyugodjék békében...